

РЕШЕНИЕ

№ 1191

гр. София, 21.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **9941** по описа за **2012** година докладвано от съдия Юлия Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Производството е по касационна жалба на [фирма] - [населено място], ЕИК[ЕИК], Представявано от Управителя В. Д. Я., със съд.адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап. 6- адв.М. К.Д., против РЕШЕНИЕ от 19.07.2012г. на СРС,12-ти състав, постановено по нахд № 3486/ 2012 г. на Софийски районен съд.

Поддържа в жалбата, че съставът на СРС е отхвърлил първоначалната им жалба е потвърдил НП № 23-2304021/07.11. 2011г. издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място], с което на касатора е наложена санкция на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.414, ал.1 от КТ за извършено нарушение на разпоредбата на чл.245, ал.1 от КТ във вр.с чл.270, ал.3 от КТ.

Сочи, че така постановеното решение е незаконосъобразно, необосновано и постановено в нарушение на процесуалните правила-отменителни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Решаващият състав фактически е приел, че при установяване на нарушението административният орган не е бил длъжен да установи „добросъвестно изпълнение на трудовите задължения от работниците и служителите“, чието трудово възнаграждение, в размера на минималното за страната,

работодателят не бил гарантирал. Твърди се, че същият е имал възможност, при недобросъвестно изпълнение на трудовите задължения от страна на работника, да му потърси дисциплинарна или имуществена отговорност по реда на КТ.

Този извод противоречи на разпоредбата на КТ, т.к. като същата не изисква и не предполага на работника, чието трудово възнаграждение е останало незаплатено, преди това да са налагани дисциплинарни или имуществени санкции. Дали работниците са изпълнявали добросъвестно трудовите си задължения е обстоятелство, което е следвало да бъде установено от административния орган в хода на административната проверка, нещо което те не са направили. Пък и недобросъвестното изпълнение на трудовите задължения не е свързано непременно с налагане на санкции. Работодателят има право на избор дали да наложи санкциите, предвидени в КТ, но не е задължен да го направи.

В този смисъл и административнонаказващия орган и съда, в хода на въззивното производство, не направили необходимото за установяване на този факт, който е от особена важност за определяне законосъобразността на наложеното наказание. В тежест на адм. орган е да установи това обстоятелство и то в хода на административното производство, нещо което не е направено. Като е приел противното, съдът е постановил решението си в противоречие на закона и в нарушение на процесуалните правила.

При горните фактически твърдения касаторът моли съдът да отмени решението на Софийски районен съд и да отмени наказателното постановление.

В проведеното по делото пред настоящата инстанция съдебно заседание, касаторът не изразява становище по жалбата.

Ответникът по касация също не изразява становище по жалбата.

Участващият в делото прокурор от Софийска градска прокуратура счита, че по същество жалбата е неоснователна.

Пред съдебната инстанция не е направено искане за събиране на доказателства и такива не са приети.

Настоящият съдебен състав след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по [чл. 218, ал. 2 от АПК](#), намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

С Решение 19.07.2012 г., Софийски районен съд, НО, 12 състав и по Н.А.Х.Д.№ 3486/2012г. потвърждава изцяло НП №23-2304021/07.11.2011 г., издадено от инж. Е. И. А. на длъжност директор на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област“ - София, с което на жалбоподателя [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕИК по БУЛСТАТ:[ЕИК], представлявано от управителя В. Д. Я. с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет.3, ап.6 на основание чл.53, във вр. с чл.27, чл.83 от Закона за административните нарушения и наказания (обн.ДВ, бр.92/28.11.1969г., изм.) /ЗАНН/, и чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.1, от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание: „Имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв. / хиляда и петстотин лева/ за извършено нарушение на чл.245, ал.1 от КТ във връзка с чл.270, ал.3 от КТ.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба против административен акт-наказателно постановление, което подлежи на съдебен контрол.

Пред въззивния съд производството е било образувано по повод постъпила жалба от

[фирма] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕИК по БУЛСТАТ:[ЕИК], представлявано от управителя В. Д. Я. с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет.3, ап.6 срещу Наказателно постановление № 23-2304021 от 07.11.2011 г. /НП/, издадено от инж. Е. И. А. на длъжност директор на Дирекция „Инспекция по труда -Софийска област" - София, с което на жалбоподателя [фирма] на основание чл.53, във вр. с чл.27, чл.83 от Закона за административните нарушения и наказания (обн.ДВ, бр.92/28.11.1969г., изм.)/ЗАНН/, и чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.1, от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание: „Имуществена санкция" в размер на 1 500 лв. / хиляда и петстотин лева/ за извършено нарушение на чл.245, ал.1 от КТ във връзка с чл.270, ал.3 от КТ.

Настоящата съдебна инстанция възприема изцяло фактическата обстановка отразена в мотивите на обжалвания съдебен акт, описал е въз основа на какви доказателства събрани в хода на съдебното производство, е формирал своя правен извод.

Действително се установява, че на 09.09.2011 г., 16.09.2011 г., 21.09.2011 г. и на 26.09.2011 г. при извършена проверка от инж. Пешка Д. Е.- гл. инспектор в Д"ИТ"-Софийска област и инж. Н. Ц. Н.- гл.инспектор в Д"ИТ"- Софийска област в обект ресторант- пицария "С. Н.", намиращ се в [населено място], бул. "България,[жк], [жилищен адрес] стопанисван от дружеството жалбоподател и при преглед на документи, били констатирани нарушения по съблюдаване на трудовото законодателство. Установено било, че [фирма] в качеството си на работодател по смисъла на &1, т.1 от ДР на КТ не е гарантирал изплащането на трудовото възнаграждение на работниците и служителите си в това число и на лицето Й. Н. Д. с ЕГН [ЕГН] за месец май 2011 г. в размер на 60 на сто от brutното трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата, установена за страната по ведомост или срещу разписка. Резултатите от проверката били удостоверени в изготвен Протокол за извършена проверка, препис от който бил връчен на пълномощник на дружеството - Е. А. на 26.09.2011 г. На осн. чл.404, ал.1 от КТ били дадени и съответни задължителни предписания. В т.21 от протокола било указано: „Работодателят да гарантира изплащане на трудовото възнаграждение на работниците и служителите в това число и на Й. Д., В. С., П. Г. и др. за извършената работа за м. май 2011 г. в размер на 60 на сто от brutното трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата, установена за страната по ведомост или срещу разписка. Дадените предписания не били оспорени по реда на АПК.

За констатираното нарушение инж. Пешка Е. на длъжност гл. инспектор в Д"ИТ"-Софийска област, е съставила АУАН № 23-2304021 от 26.09.2011 г., в който е отразила, че [фирма] в качеството си на работодател по смисъла на &1, т.1 от ДР на КТ не е гарантирало изплащането на трудовото възнаграждение в размер на 60 на сто от brutното трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата, установена за страната, на работниците и служителите в [фирма], в т. ч. на Й. Н. Д., В. Р. С., П. Р. Г. и др. за м. май 2011 г. Посочено е в акта, че е нарушена разпоредбата на чл.245, ал.1 от КТ във връзка с чл.270, ал.3 от КТ. Актът е съставен в присъствието на свидетеля Н. Н. и е връчен в същия ден на управителя на [фирма] чрез пълномощника му Е. А. П., която не е вписала обяснения и/или възражения по акта. В законоустановения 3-дневен срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН не са постъпили

допълнителни възражения и обяснения по отношения съставения АУАН.

Въз основа на АУАН № 23-2304021 от 26.09.2011 г., било издадено процесното НП № 23-2304021 от 07.11.2011 г., с което на [фирма] на основание чл.53, във вр. с чл.27, чл.83 от ЗАНН и чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.1, от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание: „Имуществена санкция" в размер на 1 500 лв. / хиляда и петстотин лева/ за извършено нарушение на чл.245, ал.1 от КТ във връзка с чл.270, ал.3 от КТ.

Пред въззивния съд са разпитани свидетели-актосъставителя П. Е. и Н. Н., които съдят кредитира като ясни, убедителни и съответстващи на приложените и приети от съда писмени доказателства.

Настоящата съдебна инстанция намира, че НП № 23-2304021 от 07.11.2011 г. е издадено от компетентен орган, оправомощен съобразно Заповед 3-0011/12.01.2010 г., на Изпълнителния директор на ИА „Г.", приложена към административно-наказателната преписка. Налице е припокриване на установените фактически обстоятелства и правни изводи между АУАН и НП, с оглед първият да е годна основа за издаване на втория акт.

В НП се сочи, че с деянието си жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл.245, ал.1 от КТ във връзка с чл.270, ал.3 от КТ. Съгласно чл.245, ал.1 от КТ , визирана като нарушена в оспорваното НП, при добросъвестно изпълнение на трудовите задължения на работника или служителя се гарантира изплащането на трудово възнаграждение в размер 60 на сто от brutното му трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата за страната. Насрещната престация на работодателя за предоставената му и използвана от него работна сила е задължението му да заплаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършената работа (чл. 124 от КТ). Видно от нормата на чл. 270, ал. 2 от КТ трудовото възнаграждение се изплаща всеки месец, доколкото не е уговорено друго. Съгласно разпоредбата на чл. 270, ал. 3 от КТ, трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. Съгласно чл. 8, ал. 2 от КТ „добросъвестността при изпълнението на трудовите задължения се предполага до доказване на противното. Тази разпоредба възлага доказателствената тежест относно обстоятелството, че работникът не е изпълнявал възложената му работа, върху работодателя. В конкретния случай, видно от съдържанието на протокола за извършена проверка, връчен на 26.09.2011 г. е дадено задължително за изпълнение предписание в т. 21. Същото е адресирано до работодателя - [фирма] по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, какъвто в случая безспорно е [фирма], доколкото в такава насока е и съдържанието на чл.128, т.2 от КТ. Съгласно санкционната разпоредба на чл. 414. (И.. - ДВ, бр. 25 от 2001 г., в сила от 31.03.2001 г., изм. -ДВ, бр. 120 от 2002 г.) (1) (И.. -ДВ, бр. 48 от 2006 г., в сила от 01.07.2006 г., изм. - ДВ, бр. 108 от 2008 г., изм. - ДВ, бр. 58 от 2010 г., в сила от 30.07.2010 г.) от КТ работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.

Изтъкнатите от касатора касационни доводи за отмяна на решението, са неоснователни.

Решението на Софийски районен съд е законосъобразно.

Като извърши служебно проверка на основание [чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/](#) и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно [чл. 220 от АПК](#), настоящият състав, намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в

съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Мотивиран така и на основание [чл. 221, ал. 2, предложение 1 от АПК](#), Административен съд София-град, V-ми касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 19.07.2012 г., Софийски районен съд, НО, 12 състав и по Н.А.Х.Д.№ 3486/2012г., с което е ПОТВЪРДЕНО изцяло НП №23-2304021/07.11.2011 г., издадено от инж. Е. И. А. на длъжност директор на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област" - София, с което на жалбоподателя [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕИК по БУЛСТАТ:[ЕИК], представлявано от управителя В. Д. Я. с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет.3, ап.6 на основание чл.53, във вр. с чл.27, чл.83 от Закона за административните нарушения и наказания (обн.ДВ, бр.92/28.11.1969г., изм.) /ЗАНН/, и чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.1, от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание: „Имуществена санкция" в размер на 1 500 лв. / хиляда и петстотин лева/ за извършено нарушение на чл.245, ал.1 от КТ във връзка с чл.270, ал.3 от КТ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:1.

ЧЛЕНОВЕ: 2.

3.